

РЕШЕНИЕ

№ 22753

гр. София, 07.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 09.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4652** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.405 от Кодекса на труда /КТ/.
Образувано е по жалба на «Алтернатива Сървисис България» ЕООД против задължителни предписания по т.2,3,4 и 5, дадени по протокол № ПР2347813/18.12.2023г. от инспектори в дирекция «Инспекция по труда» - С. (ДИТ) с искане за отмяната им. Твърди се, че работниците на "Алтернатива Сървисис България" ЕООД са извършвали трудова дейност по почистване на обекта на проверката, съгласно сключен договор с възложителя „Гринвийл България" ЕООД, който възложител е стопанисвал хотела - обект на проверката. Прави се уточнението, че в договора е посочено, че всички консумативи за извършване на дейностите се осигуряват от възложителя, т.е. всички препарати за почистване, се осигуряват от последния и се съхраняват от него. Посочва се, че на основание чл. 18 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) между „Алтернатива Сървисис България" ЕООД и „Гринвийл България" ЕООД е сключено споразумение за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ), пожарна и аварийна безопасност и допълнително споразумение към него от 01.09.2023 г. В това споразумение са разпределени задълженията по осигуряване на ЗБУТ, като задълженията, за които са направени предписания, са поети от „Гринвийл България" ЕООД, доколкото последното има задължения да осигурява препаратите за почистване, както и да реши в кои съдове да ги съхранява и надписва. Според жалбоподателя „Алтернатива Сървисис България" ЕООД не е в състояние да оказва

въздействие върху решенията, които са от правомощията на другия работодател, ползващ обекта.

Посочва се , че дадените задължителни предписания по т.2,3,4 и 5 са незаконосъобразни и не съответстват на целта на закона.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направените с нея искания се поддържат чрез адв.Г. , която претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.С. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна, а направените задължителни предписания са правилни и законосъобразни и изпълняват целта на закона. Посочва , че представените допълнителни споразумения от 1.09.2023г. и договор за почистване на хотелски стаи и общите части на обекта не са били налични към административната преписка и не следва да се приемат като надлежно доказателство . Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност заявява възражение за прекомерност на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и при наличие на правен интерес от оспорването, с оглед неблагоприятното засягане на правната сфера на оспорващия.

Съгласно разпоредбата на чл.404, ал.1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки. В конкретния случай процесните предписания са дадени именно на основание чл.404, ал.1 КТ с протокол за извършена проверка №ПР-2347813 от 18.12.2023г., връчен на упълномощен представител на оспорващия на 18.12.2023г.

Според чл.405 КТ принудителните административни мерки по чл.404, ал.1 могат да се обжалват по реда на АПК. Доколкото последният съдържа регламентация на принцип на изборност на оспорването /чл.148/, жалбоподателят е предпочел да оспори наложените му принудителни административни мерки първо пред горестоящия административен орган – изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ като жалбата му е заведена с вх.№ 24000189 от 02.01.2024 г., получена в Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с писмо изх. № 24000580 от 04.01.2024 г.

С Решение изх.№ 24002401/12.01.2024г. жалбата е приета за неоснователна, като решението е съобщено на жалбоподателя на 23.04.2024г. /лично срещу подпис/. Следвайки правилото на чл.98, ал.2, изр.2-ро АПК, жалбоподателят е оспорил първоначалния акт като жалбата му до съда е подадена чрез административния орган на 07.05.2024г. /отбелязване на самата жалба л.5/. Решение на основание чл.97 , ал.1 АПК № 24002401 от 12.01.2024г. е получено от жалбоподателя на 23.04.2024г. , а жалбата е подадена на 7.05.2024г.

С оглед това съдът приема, че правото на оспорване е реализирано в преклузивния 14-дневен срок, регламентиран в разпоредбата на чл.149, ал.1 вр. ал.3 АПК, вр. чл.405 КТ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК, проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Процесните предписания, обективирани в Протокол за извършена проверка изх. № ПР2347813 от 18.12.2023 г., издаден от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по см. на чл.404, ал.1, т.1 КТ, наложена от компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия.

С разпоредбата на чл.399 КТ контролът за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Дирекциите „Инспекция по труда“ като подразделения в системата на ИА ГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от лица, работещи по трудово или служебно правоотношение. Съгласно чл.20, ал.1 от Устройствения правилник на ИА ГИТ, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, вкл. тези по чл.404, ал.1, т.1, а именно да дава задължителни предписания на работодателя за отстраняване на нарушенията по прилагане на мерките за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

По делото са приети като доказателства Заповед № 1058/22.08.2014г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, длъжностна характеристика и Заповед № 304/28.03.2013г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, видно от която лицата извършили проверката на място от 23.11.2023г. до 18.12.2023г. са инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“- С., съответно разполагат с правомощия за извършване на действия от вида на процесните. Предвид това съдът приема, че процесните принудителни административни мерки са приложени от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в разпоредбата на чл.59 АПК – предписанията са издадени в писмена форма, а протоколът, в който са обективирани съдържа задължителните реквизити по ал.2 на посочената разпоредба - наименование на акта; наименование на органа, който го издава; адресат на акта; фактически и правни основания за издаване на акта; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението им.

Не се установяват допуснати нарушения а административнопроизводствените правила при издаването на акта, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Съдът намира и че правилно е приложен материалният закон, съответно задължителните предписания са в съответствие с целта му, а именно да преустанови констатираното нарушение на трудовото законодателство във връзка с осигуряването на безопасни и здравословни условия на труд.

Предмет на оспорване са задължителните предписания, дадени с ПИП № ПР2347813 от 18.12.2023 г., издаден от инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ – гр.С., а именно:

С предписание № 2 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2347813 от

18.12.2023 г. контролните органи са задължили работодателя "Алтернатива Сървисис България" ЕООД да осигурява на всички работещи необходимите лични предпазни средства, съгласно чл. 5, ал. 1 от Наредба № 3 за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето при използване на лични предпазни средства на работното място.

В предписание по т. 3 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2347813 от 18.12.2023 г. контролните органи са предписали на всички съдове, в които се съхраняват химични вещества, да се посочва видът на химично вещество, както и съответните опасности, съгласно чл. 14 от Наредба № 13 за защита на работещите от рискове, свързани с експозицията на химични агенти при работа, според която разпоредба работодателят е длъжен да осигури обозначение на контейнерите и тръбопроводите, посочващо вида на опасните химичните агенти, съдържащи се в тях, както и съответните опасности.

С предписание по т.4 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2347813 от 18.12.2023 г. работодателят следва да създаде и поддържа картотека на употребяваните опасни химични вещества (напр. препарат за почистване на подове T. S. 4 in 1 Plus, съдържащ метансулфонова киселина и др.), съгласно чл. 101, ал. 1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване.

С т.5 контролните органи са предписали да се разработят инструкции за безопасна работа за всяко опасно вещество, съгласно изискванията на чл. 101 ал. 2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване.

Съдът счита , че правилно е приложен материалния закон и издадените предписания са законосъобразни по следните мотиви:

Разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Наредба № 3 за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето при използване на лични предпазни средства на работното място предвижда, че при работа с риск за здравето и безопасността, който не може да се отстрани по друг начин, работодателят осигурява на работещите необходимите лични предпазни средства. П. по т.2 от оспорения ПИП е изцяло съобразено с горепосочената уредба.

Съгласно чл. 14 от Наредба № 13 за защита на работещите от рискове, свързани с експозицията на химични агенти при работа, според която разпоредба работодателят е длъжен да осигури обозначение на контейнерите и тръбопроводите, посочващо вида на опасните химичните агенти, съдържащи се в тях, както и съответните опасности. При направените от проверяващите констатации , адм. орган правилно е направил предписанието по т.3 и го е съобразил с разпоредбата на чл.14 от Наредба №3 /цинтирана по – горе/

Според чл. 101, ал. 1 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване за всяко предприятие и работно място се води картотека за използваните опасни вещества и тяхната характеристика. За всяко опасно вещество се разработва инструкция или указание за безопасна работа (чл. 101, ал. 2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване).

При извършената от контролните органи на Дирекция „Инспекция по труда“ със седалище [населено място] проверка по работни места е установено, че на съдовете, в

които се съхраняват химични вещества, не е посочен видът на химичното вещество, както и съответните опасности (например: препарат за почистване на подове T. S. 4 in 1 Plus). Констатирано е, че работодателят не е създал картотека на употребяваните опасни химични вещества и тяхната характеристика (напр. препарат за почистване на подове T. S. 4 in 1 Plus, съдържащ метансулфонова киселина и др.), като не са разработени инструкции/указания за безопасна работа за всяко опасно химично вещество. Тези констатации на контролния орган не се оспорват по същество от работодателя.

Във връзка с виждането на жалбоподателя, че съобразно договореното в сключените с възложителя „Гринвийл България“ ЕООД договор и споразумение по чл. 18 от ЗЗБУТ единствено възложителят на обекта има задължения за осигуряване на ЗБУТ относно задълженията, за които са дадените предписания, следва да се отбележи следното;

Според разпоредбата на чл. 18 от ЗЗБУТ, когато един обект, работно помещение или оборудване, работна площадка или работно място се използват от няколко предприятия или организации, работодателите съвместно по писмена договореност осигуряват здравословни и безопасни условия на труд, информират се взаимно за рисковете при работа и координират дейностите си за предпазване на работещите от тези рискове. Разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 8 от ЗЗБУТ предвижда, че работодателят е длъжен да предприеме необходимите мерки за координация на действията за осигуряване на ЗБУТ] когато на един обект или работна площадка се извършват работи или дейности от работещи и на други работодатели. Задължението за осигуряване на ЗБУТ е относимо спрямо всички работодатели, осъществяващи дейност на територията на обекта на контрол, независимо от договорните отношения помежду им.

В чл. 4 от представеното при проверката споразумение от 01.09.2023 г. за осигуряване на ЗБУТ, пожарна и аварийна безопасност, съставляващо анекс към договор за почистване на хотелски стаи и общи площи от 01.02.2023 г., заверено в хода на административното производство с подпис на работодателя от 18.12.2023 г., е предвидено задължение именно на изпълнителя („Алтернатива Сървисис България“ ЕООД) да осигури работно облекло и лични предпазни средства за своя персонал.

В проведеното административно производство не се установява нарушение на разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК, гарантиращи правото на страната да представи документи преди издаване на индивидуалния административен акт. В тежест на работодателя е именно да представи всички относими документи в рамките на образуваното административно производство. Единствено документите, които са представени в хода на административното производство, имат доказателствена сила по отношение на обжалваните предписания.

В хода на образуваното административно производство страната е участвала непосредствено в условията на предоставена възможност да представи всички относими доказателства за целите на контрола по спазване на трудовото законодателство.

По отношение на твърдението в жалбата, обосноваващо наличие на обективна невъзможност за изпълнение на предписанията, следва да се отбележи, че в преписката не се съдържат данни, удостоверяващи предприети действия от страна на дружеството, в изпълнение на дадените предписания, което да обоснове мотив за наличие на обективна невъзможност за изпълнението им. Посочената в жалбата обективна невъзможност за изпълнение на предписанията не води до извод за

отпадане на задълженията. Този аргумент е релевантен само и единствено към изпълнението на предписанията, но не и към тяхната законосъобразност. Обстоятелството за наличие на обективна невъзможност за изпълнение на предписанията би могло да се преценява в един бъдещ момент, който е различен от този при който се преценя законосъобразността на процедурата и предписаните принудителни административни мерки. Посочените аргументи не могат да бъдат приети като обективна невъзможност за изпълнение и да повлияят на преценката за тяхната законосъобразност.

Настоящият състав не споделя и виждането, че оспорените предписания не са издадени в съответствие на целта на закона. Те са издадени с цел осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работниците с опасни химически препарати.

Предвид изложеното, съдът намира, че дадените предписания по т. 2-5 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2347813 от 18.12.2023 г. се явяват законосъобразни, обосновани и правилни и следва да бъдат потвърдени.

По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя разноски не се следват. Такива са дължими на ответната страна за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер следва да бъде определен на 200 лева на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП вр. чл.143, ал.3 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 76-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на «Алтернатива Сървисис България» ЕООД против задължителни предписания по т.2,3,4 и 5, дадени по протокол № ПР2347813/18.12.2023г. от инспектори в дирекция «Инспекция по труда» - С. (ДИТ).

ОСЪЖДА «Алтернатива Сървисис България» ЕООД , ЕИК[ЕИК], да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща разноски по производството. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия:

